

Бісмарк —
реформатор

Група № 3

Бісмарк, перебуваючи на високій посаді уряду, у 1860-х роках провів військову реформу, значно зміцнив армію. Також були проведені реформи німецького права, системи управління і фінансів. У 1873 році - здійснена реформа освіти.

Революційними вважаються реформи у соціальній сфері, що проводилися у 1881-1889 роках. Рейхстагом були прийняті закони про страхування робітників у разі нещасного випадку на виробництві та захворіти. У 1889 році було прийнято закон про надання пенсії за віком (від 70 років) та в разі втрати працездатності, закон про 11-годинний робочий день і про заборону дитячої праці до 13 років. Також була проведена реформа реєстрації цивільного шлюбу.

Німці сьогодні мають медичне страхування, страхування на випадок інвалідності та нещасного випадку на роботі, пенсійне страхування, і завдячують цьому саме Бісмарку.

Запитання:

1. Які, на вашу думку, реформи запроваджені Бісмарком, були найбільш ефективними ?
2. Яку мету ставив перед собою Бісмарк, запроваджуючи у Німеччині соціальне законодавство?

1 квітня 2015 року Німеччина відзначала 200-річчя від дня народження першого канцлера Отто фон Бісмарка.

Проблемне запитання №1

Що Бісмарк залишив у спадок такого, що німці й досі його шанують?

Бісмарк пережив себе, але не свою велич і дозволив собі лише задля вічного життя втратити сенс життя.

Англійський дипломат

Проблемне запитання №2

Чому англійський дипломат сказав про Бісмарка такі слова?

Хто чесно ставиться до своєї Вітчизни, той повинен тепер надати підтримку урядові на обраному ним шляху, аби не допустити краху, який загрожує нам усім.

Отто фон Бісмарк (1849р.)

Проблемне запитання №3

Які паралелі можна провести між Німеччиною того часу і подіями сьогодення в Україні?

Робота з документами

У своїх мемуарах Бісмарк говорить про те, що вже у 17 років у глибині душі вловив «...національні почуття і віру в те, що розвиток найближчим часом приведе нас до німецької єдності: з моїм другом, американцем Коффіном, я уклав парі, що ця мета буде досягнута не пізніше ніж через 20 років».

«Німецьке питання не може вирішуватися в парламентах, а тільки дипломатією і на полі битви, і все, що ми дотепер базікаємо і вирішимо, коштує не набагато більше романтичної маїчнї сентиментального хлопця... Великі питання часу розв'язуються не промовами і парламентськими резолюціями, — це була помилка 1848-1849 рр., в залізом і кров'ю».

«Абсолютизм був би ідеальним ладом для європейських державних утворень, якби король та його урядовці залишалися людьми такими ж, як і всі інші, яким не дано правити з надлюдським знанням справи, розумом і справедливістю... Монархія та найідеальніший монарх... вимагають критики, шпильки якої допомагають вийти на правильний шлях, коли їм загрожує небезпека заблукати...»

«Критика може здійснюватися лише вільною пресою і парламентом у сучасному розумінні. Обидві ці корективи можуть у результаті зловживань притупити вістри свого впливу або навіть зовсім його втратити. Запобігти чомусь подібному — одна із задач охоронної політики, і без боротьби з парламентом і пресою ця задача не може бути розв'язана. Справа політичного такту та окоміру — визначити межі, яких належить триматися в цій боротьбі, щоб, з одного боку, не заважати необхідному країні контролю над урядом, а з іншого — не дати цьому контролю перетворитися на панування».

«Німеччина чекає на здійснення своїх надій не від лібералізму Пруссії, а від її могутності; нехай Баварія, Вюртемберг йдуть на поступки лібералізму, ніхто, проте, не припинить їм тієї ролі, яку відіграє Пруссія; межі Пруссії за Віденським трактатом перешкоджають здоровому державному життю».